

HỒI 668

Ý Tướng Chi Ngoại

Son đã bạt bùng ánh lửa khắp nơi nơi, bóng cây che phủ người, lửa cháy rừng rực như những con rồng lửa cuộn cuộn lan ra phía tây nam, trời đêm cũng nhuộm một màu đỏ.

Vô Danh từ trên không lao xuống, đậu lên đầu vai Khấu Trọng. Chủ nhân của nó trơ ra như gỗ, ngóng nhìn vùng đất hoang rộng lớn dưới ngọn núi tuy bị thiêu thành tro bụi, nhưng xung quanh vẫn một màu xanh đầy sức sống.

Bạt Dã Cương, Hình Nguyên Chân đem gần ngàn quân tinh nhuệ đợi lệnh ở đằng sau gã, người người tay dắt chiến mã, chỉ đợi tiếng ra lệnh là lập tức lên ngựa ra trận, cùng địch nhân giao phong.

Khấu Trọng tay dắt chiến mã, trong lòng đang tưởng niệm lại Thiên Lý Mộng thăm tử trên chiến trường, nó cùng gã đi khắp vạn thủy thiên sơn, thảo nguyên hoang mạc của Tái ngoại, nhiều lần ra sống vào chết nhưng cuối cùng vẫn khó thoát số kiếp.

Khi gã đối diện với Lý Thế Dân có thể cười nói đàm luận, đối diện thủ hạ của mình có thể kiên cường lãnh tĩnh, luôn định liệu kỹ càng. Nhưng gã sớm bị sanh ly tử biệt trên chiến trường dần vật khiến tâm thần mệt mỏi, song không thể không tiếp tục duy trì cho đến thắng lợi cuối cùng.

Đột nhiên gã rất muốn uống rượu, uống hết ly này đến ly khác, uống đến khi nào bất tỉnh nhân sự, để tạm biệt thế giới lãnh khốc vô tình này.

Cái chết của Dương Công Khanh khiến gã suốt đêm hoài nghi chiến lược của mình, giả như gã không đến Lạc Dương, có lẽ vận mệnh Đậu Kiến Đức đã thay đổi.

Nhưng gạo đã lên bếp, tất cả sai lầm không thể làm lại, gã chỉ có thể kiên trì tiến tới, toàn lực độ sức cùng Đại Đường quân.

Ánh lửa xuất hiện dưới núi, lại là một nhánh kỵ binh Đường truy theo.

Gã tự thân suất lĩnh đoạn hậu quân, hai lần tiến hành phục kích, đánh tan hai đội quân địch đi đầu. May mà gã có thể khẳng định đối phương không mang theo ba con ác thú

nên Vô Danh có thể phát huy hiệu dụng trên không thám sát địch, nắm được tình thế truy binh, thi triển chiến thuật du kích đánh nhanh rút gọn dĩ kỳ chế thắng của người Đột Quyết, đến đi như gió thoảng.

Căn cứ đường bay của Vô Danh trên không trung, đó là cánh quân truy đuổi cuối cùng, sau khi diệt trừ xong đội quân này, gã có thể hội binh, chia thành nhiều lộ vượt qua Ấn Đàm Sơn tiến vào Thiên Thành Hiệp.

Cho dù trí tuệ của Lý Thế Dân hơn cả Gia Cát Lượng cũng không tưởng được gã có dự tính này, nhưng thành công hay thất bại còn phải xem viện quân của Bạt Phong Hàn có kịp thời đuổi đến hay không. Cũng như xem gã có thể trước khi đại quân Lý Thế Dân công kích, thiết lập cơ sở kiên cố đủ để chống lại binh lực địch nhiều gấp mười lần hay không.

Địch nhân dưới núi vội vã tiến tới.

Khấu Trọng nhảy lên ngựa, gầm vang: "Các huynh đệ, giết!"

Gần ngàn nhân mã như gió cuộn mây bay từ nơi ẩn nấp trong rừng lao xuống dốc, xung phong đến địch nhân lúc này đang kinh hoàng lúng túng.

oOo

Dương Hư Ngạn từ cánh rừng dày đặc sau dãy phòng thứ hai vọt ra, chân điểm lên đỉnh mái ngói, tá lực vượt qua gần sáu trượng trên không, bình ổn đáp xuống phía trước Thạch Chi Hiền và Lý Nguyên Cát chừng mười bước, quỳ gối hướng về Thạch Chi Hiền, cung kính nói: "Bái kiến sư tôn, đồ nhi thua tâm phục khẩu phục, xin sư tôn xử trí."

Thạch Chi Hiền ngửa mặt cười vang: "Quả nhiên là cao đồ của Thạch mỗ, kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, nhưng ngươi làm sao biết được vì sư không giết ngươi?"

Bọn Từ Tử Lăng nghe được thâm kêu lợi hại, lời này của Thạch Chi Hiền cực kỳ thâm độc, ngầm chỉ Dương Hư Ngạn nắm chắc lão không giết mình, vì thế mới hiện thân cứu Lý Nguyên Cát, không phải vì họ Lý mà vứt bỏ tính mạng. Đương nhiên, nếu Thạch Chi Hiền thật muốn giết hắn thì hắn cũng có thể lập tức bỏ chết tìm sống. Bất quá nếu Thạch Chi Hiền bức hắn tự sát mới chịu thả Lý Nguyên Cát, sẽ khiến hắn rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Từ Tử Lăng dám khẳng định Thạch Chi Hiền không phải muốn dồn Dương Hư Ngạn vào chỗ chết. Bởi từ việc Ma môn rối loạn đã ngộ ra được kế hoạch lật đổ Lý gia, vô luận Thạch Chi Hiền bất mãn Dương Hư Ngạn thế nào, cũng không vì chuyện nhỏ mà mất việc lớn.

Dương Hư Ngạn chầm chậm đứng lên, ngữ khí hiên ngang vang vang: “Nếu có thể lấy một mạng của Hư Ngạn đổi một mạng Tề vương, Hư Ngạn chết không hối tiếc.”

Hai mắt Lý Nguyên Cát lộ ra thần sắc cảm kích, nhưng do huyết đạo bị khống chế, không thể nói gì.

Thạch Chi Hiền hồ hững: “Ta cực nhọc vất vả mới tạo được một hảo đồ đệ, làm sao nỡ lòng giết chết. Bất quá bắt đầu từ hôm nay, ngươi không còn là đệ tử của Thạch mỗ, sau này gặp nhau đừng trách ta hạ thủ vô tình. Mau đưa “Ngự Tận Vạn Pháp Căn Nguyên Trí Kinh” đây rồi cùng Tề vương cắt đứt cho xa. Thật ra ta đã giúp ngươi một việc lớn, chúng ta không còn gì để nói nữa.”

Dương Hư Ngạn không chút do dự lấy một hộp sắt từ cái bọc sau lưng ra, cung cung kính kính giơ cao hơn đầu, tiếp đó cúi người đặt xuống, lui vào đám người Lý Nam Thiên mới cao giọng nói: “Xin Thạch đại sư kiểm tra.”

Hắn không gọi sư tôn mà gọi Thạch đại sư, là muốn vạch rõ giới tuyến với Thạch Chi Hiền trước mặt mọi người, đây cũng là tâm ý của Thạch Chi Hiền, khiến Lý gia không còn đề phòng hắn.

Lý Nguyên Cát rên lên một tiếng, ngã ra đất.

Bọn Lý Nam Thiên, Mai Tuần nhất thời thất kinh, Thạch Chi Hiền nhanh chóng tiến đến cái hộp phía trước, dùng chân đá lên rồi đưa tay bắt lấy, ung dung nói: “Lý Nguyên Cát bị thủ pháp độc môn của ta phong bế huyết đạo, sau hai thời thần tự nhiên hồi tỉnh. Nếu các ngươi ngu ngốc giải huyết, nói không chừng hắn có thể biến thành phế nhân, khi đó đừng trách ta không cảnh cáo.”

Bọn Lý Nam Thiên nghe vậy vô cùng thất vọng.

Bọn họ vốn tính toán đợi sau khi Thạch Chi Hiền thả Lý Nguyên Cát, liền hợp với Dương Hư Ngạn tiếp tục đấu với lão, hiện tại ném chuột sợ vỡ bình, chỉ đành chịu thiệt thòi.

Thạch Chi Hiền mở nắp hộp sắt, xem qua trong hộp, sau đó đem cất vào người, lạnh lùng nói: “Cút!”

Bọn Lý Nam Thiên thu binh khí lại, thất thế giống như gà chọi thất trận vòng qua hai bên Thạch Chi Hiền, cẩn thận ôm lấy Lý Nguyên Cát đang hôn mê nhanh chóng lộ khai.

Thạch Chi Hiền cũng không thèm nhìn đám bại tướng này, hai tay chấp sau lưng thông dong bước đến phía trước ba người Loan Loan, Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch. Ánh mắt quét qua bọn Tích Thủ Huyền của Âm Quý Phái, cuối cùng dừng lại trên người Hầu Hi Bạch.

Biên Bất Phụ cất giọng thê thiết: "Yêu nữ này phế của ta một tay, mong Tà vương chủ trì công đạo cho."

Thạch Chi Hiền không quay đầu lại, lạnh lùng quát: "Câm mồm! Ta tự có chủ trương. Nếu ngươi không ham mê tử sắc thì cho dù Loan Loan luyện thành Thiên Ma Đại Pháp cũng không phải chịu thiệt thòi lớn như thế. Có trách thì ngươi tự trách mình đi!"

Biên Bất Phụ lộ ra thần sắc oán độc, hai khóe môi rung rung nhưng không dám nói gì.

Hầu Hi Bạch không chịu được ánh mắt Thạch Chi Hiền, cúi đầu ủ rũ nói: "Hi Bạch thỉnh an sư tôn."

Thạch Chi Hiền khẽ cười cười, nhẹ giọng: "Ngươi phải chú ý Dương Hư Ngạn, kẻ này lòng dạ độc ác, có cơ hội nhất định không tha cho con, vì con đã là người kế thừa duy nhất của ta."

Hầu Hi Bạch nói: "Đa tạ sư tôn nhắc nhở, hà...!"

Thạch Chi Hiền nhíu mày nói: "Hi Bạch sao định nói lại thôi? Có gì muốn nói cứ nói thẳng ra, vì sư không trách con."

Loan Loan và Từ Tử Lăng nhìn nhau, đều không đoán được tâm ý thật sự của lão, càng không có cách nào dự đoán được lão sẽ hành động gì.

Hầu Hi Bạch nhìn thẳng vào Tích Thủ Huyền, thấp giọng nói: "Đồ nhi đánh liều thỉnh sư tôn lại gần đây nói chuyện."

Thạch Chi Hiền ung dung: "Hà tất phải lén lén lút lút", quay đầu nhìn về phía Tích Thủ Huyền, thần nhiên nói: "Các ngươi đi đi!"

Bọn Tích Thủ Huyền, Vinh Phụng Tường và Văn Thái Đình đồng thời thất thanh: "Cái gì?"

Thạch Chi Hiền ra vẻ đương nhiên: "Ta muốn đơn độc xử lý sự việc nơi này, đã rõ chưa?"

Bọn Tích Thủ Huyền nhìn nhau, đều biết tính cách thuận ta là sống, nghịch ta là chết của Thạch Chi Hiền, chỉ đành theo lời lão mà lặng lẽ rời đi.

Đến lúc chỉ còn ba người Loan Loan, Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch, Thạch Chi Hiền lên tiếng: “Hi Bạch nói đi!”

Hầu Hi Bạch lấy dũng khí hỏi: “Sư tôn không phải đã đem Bất Tử ấn pháp truyền cho Dương Hư Ngạn chứ?”

Thạch Chi Hiền khẽ giật mình, giọng kinh ngạc: “Hi Bạch vì sao đoán như thế? Vì sư có thể bảo chúng không có việc này.”

Hầu Hi Bạch nhìn qua Từ Tử Lăng, nói: “Nhưng Tử Lăng lại khẳng định Dương Hư Ngạn đã luyện thành Bất Tử ấn pháp.”

Thạch Chi Hiền nhìn sang Từ Tử Lăng.

Trong lòng Từ Tử Lăng dâng lên cảm giác hoang đường, không tưởng được có lúc lại nói chuyện phiếm với Thạch Chi Hiền, nghiêm túc nói: “Khi tại hạ và hắc đối chưởng, thân thể có cảm giác khó chịu như bị bẻ cong, giống như kinh nghiệm lần đầu giao thủ với tiền bối tại thành môn.”

Thạch Chi Hiền lộ ra thần sắc trầm tư, gật đầu: “Đúng là hiện tượng sau khi Bất Tử ấn pháp xâm nhập. Đợi ta nghĩ xem, khi nào có đáp án sẽ nói với Hi Bạch. Hảo tiểu tử, thật không đơn giản.”

Ba người đều không có cảm giác kỳ lạ, dường như cảm nhận được Thạch Chi Hiền có manh mối, chỉ là không chịu nói ra.

Hai câu cuối là bình luận về Dương Hư Ngạn, rõ ràng Ảnh Tử Thích Khách khiến lão phải sinh lòng cảnh giác.

Thạch Chi Hiền nhìn gương mặt tươi tắn của Loan Loan, than: “Người chắc hận ta tận xương tủy?”

Loan Loan bình tĩnh nói: “Mong Tà vương đừng nói lời vô ích, Loan nhi xin lĩnh giáo võ công cao minh của ông.”

Thạch Chi Hiền thoáng cười khổ não, biểu tình thay đổi liên tục, nhẹ giọng: “Ta không hề muốn giết Ngọc Nghiên, tuyệt không thể hạ sát thủ với bà ta, đã sai làm sao có thể sai nữa.”

Thân thể mảnh mai của Loan Loan khẽ rung, đột nhiên cúi đầu, không nói thêm câu nào.

Thạch Chi Hiền nhìn lên bầu trời tối đen, thở dài rồi nhẹ giọng: “Ta có một lời khuyên tốt cho ngươi. Ngọc Nghiên đã đạt được sở cầu, bởi bà ta sống quá thống khổ, thống khổ đến mức không chịu được, vì thế muốn ta đưa bà ta thoát khỏi nỗi khổ của chúng sinh nhân gian. Ta đã thử qua “Ngọc Thạch Cầu Phần” một lần thì ngại gì thử lại lần nữa, với công lực của ngươi tuyệt không có cơ hội cùng ta đồng quy ư tận, vì lúc này ta không thể nhường ngươi nữa. Âm Quý Phái hiện tại không còn quan hệ với ngươi, vốn dĩ vật quý nguyên chủ. Ngươi đưa Thiên Ma Quyết cho ta rồi có thể ly khai.”

Từ Tử Lăng thầm nghĩ Thạch Chi Hiền không hổ là Thạch Chi Hiền, tài hùng biện khó có người hơn, tùy tiện nói vài câu đã làm giảm ý chí quyết tử của Loan Loan, khiến nàng do dự không biết có nên dùng “Ngọc Thạch Cầu Phần” để cùng chết với lão hay không.

Sự thật nếu Thạch Chi Hiền và Loan Loan giao tranh, chưa biết ai sẽ là người rơi vào thế hạ phong.

Từ Tử Lăng không kìm được khẽ cười nói: “Lời này của Tà vương dường như thiếu cân nhắc. Loan Loan được Chúc hậu chỉ định làm người kế thừa, việc này tại hạ có thể làm nhân chứng, bởi đích thân Chúc hậu nói với tại hạ. Vì thế ngoài Loan Loan, không ai có tư cách làm chủ Thiên Ma Quyết.

Thạch Chi Hiền không những không nổi giận, còn cười khanh khách nói: “Tốt! Ta đã nợ Ngọc Nghiên, cũng xem như chuộc lại chút lỗi với bà ta, để sư điệt cất giữ Thiên Ma Quyết cho đến khi ngươi bách niên quy lão vậy.”

Đôi mày thanh tú của Loan Loan khẽ nhú, thở dài nói: “Loan Loan có thể hỏi Tà vương một vấn đề không?”

Thạch Chi Hiền dứt khoát quay mình, hướng đến cổng phía Nam hoang thôn cất bước, cao giọng ngâm:

*“Lục dương khán thủy thảo như yên
Quy thị Hồ nhân ẩm mã tuyền
Kỷ xứ Hồ gia minh nguyệt dạ
Hà nhân ý kiếm bạch vân thiên
Tùng lai đồng hiệp quan san lộ
Kim nhật phân lưu Hán sử tiền.”*

*Mạc đạo hành nhân chiếu dung tấn
Khủng kinh tiêu tụy nhập tâm niên”.*

(Đây vốn là bài Diễm Châu quá "Hồ nhi ẩm mã tuyền" của Lý Ích.)

Tiếng ngâm xa dần, bóng dáng lão khuất sau khúc quanh cuối con đường.

oOo

Khấu Trọng dẫn binh xông lên chém giết, Tinh Trung Nguyệt biến thành bùa câu mệnh địch nhân, dưới đao của gã không kẻ nào sống sót. Khi Lý Nguyên Cát đánh chết Đâu Kiến Đức, gã đã thấu triệt câu “ai độc hơn sẽ sống” của Bạt Phong Hàn.

Câu này như chân lý, xưa nay kẻ thành đại sự, không ai không như thế.

Trước đây gã cũng biết trên chiến trường không hề có đạo lý nhân từ dung tha, nhưng biết một đằng, bản thân lại làm ngược lại.

Trải qua vô vàn thảm khốc mới từ Lạc Dương chạy đến được đây, đã cải biến toàn bộ con người gã.

Khi mắt thấy Dương Công Khanh chết, gã rút cuộc bị chiến tranh chuyển hóa thành một vị tướng soái vô tình, hiểu được để giành thắng lợi, nhất định phải tận dụng tất cả thủ đoạn hung độc sát thương địch nhân, đến khi nào đối phương không còn sức phản kháng.

“Coong! Coong!”

Tinh Trung Nguyệt chém trái gạc phải như chớp, gã không dùng mắt nhìn mà dùng cảm giác bản thân, đánh bay binh khí và hai địch nhân khỏi lưng ngựa, thủ pháp lại càng mãnh khiến đối phương mất mạng đương trường.

Địch nhân vây quanh thấy thanh thế bọn gã dũng mãnh không thể chống cự, bắt đầu thúc ngựa bỏ chạy tán loạn.

Khấu Trọng được thể không bỏ qua, chỉnh đốn đội hình hoàn chỉnh đột kích đại quân của địch, hướng đến chỗ địch tập trung đông đảo dùng chiến thuật mũi dùi xuyên qua đội hình địch, giết cho địch nhân người ngã ngựa loạn, cây cỏ bén lửa từ các bó đuốc văng ra, bốc cháy phùng phùng, khói lửa mịt mù.

Kỵ đội bên địch đạt đến ba ngàn, thực lực hơn gấp ba bọn gã, nhưng vừa tiếp cận đã bị Khấu Trọng cắt làm đôi, đầu đuôi không hỗ trợ nhau được, tiếp đến chém giết một hồi đầy địch nhân vào tình thế hỗn loạn, ta hợp địch phân, Khấu Trọng tiến hành yếu quyết "Dĩ kỳ chế thắng" của người Đột Quyết đến mức kỳ ảo, đánh tan tinh thần chiến đấu của kẻ địch, chiếm lấy toàn bộ ưu thế.

Đột nhiên một đội nhân mã từ sát cánh trái đánh đến, giao phong đến lúc này, Đường quân mới có được một lần phản kích có tổ chức và quy mô.

Khấu Trọng gầm lên mãnh liệt, chuyển phương hướng, xung phong đi đầu xông vào chém giết địch nhân, Tinh Trung Nguyệt chớp vàng đại thịnh, tinh thần gã tiến vào cảnh giới tập trung cao độ kỳ diệu, nắm chắc chỗ mạnh chỗ yếu trong hành động của đối phương, giống như cao thủ quyết chiến, không cho đối thủ bất kỳ kẽ hở nào để công kích.

"Coong!"

Tinh Trung Nguyệt chém tới như chớp, kẻ địch lập tức máu đổ người ngã, Khấu Trọng thi triển đao thế, người ngựa linh hoạt xông vào phá thế trận địch, triệt tiêu thế công vừa vực dậy của địch nhân. Nhất thời tạo thành cục diện hỗn chiến.

Hình Nguyên Chân, Bạt Dã Cương ở đằng sau cùng thủ hạ lấy ngựa gã làm chuẩn, giữ vững đội hình hoàn chỉnh, theo gã xông vào trận địch, cuộc chiến kịch liệt lan ra như đám lửa, máu tươi tung tóe nơi hoang dã, xác chết khắp nơi, chiến mã mất chủ kinh hãi chạy tứ tung khiến loạn càng thêm loạn.

Bỗng nhiên hàn quang chớp động, một cây trường kích đâm đến hông trái Khấu Trọng, kích chưa đến kinh khí đã tác động tới, công lực thật sung mãn, là đòn đánh uy hiếp nhất đối với gã từ khi bắt đầu trận phục kích.

Khấu Trọng biết có cao thủ tập kích liền đánh dạt địch nhân ở hai bên, tiếp đó bằng thân ý vung đao ngược lại, ngay khi mũi kích còn cách chừng ba tấc, chém mạnh vào đầu kích.

Trường kích bị chém trúng văng ra ngoài.

Gã quay đầu nhìn sang bên phải, trông thấy kẻ cầm trường kích, trong lòng lập tức dâng lên trăm ngàn tình cảm không thể hiểu nổi.

Trường kích đối phương chuyển động, thay đổi góc độ công vào mặt gã như chớp giật.

Khấu Trọng trong lòng thâm than, lên tiếng: "Sài Thiệu huynh, ngại khổ chứ!"

Tĩnh Trung Nguyệt hất nhanh ra trước, Loa Hoàn kinh phát ra, dưới thủ pháp xảo diệu truyền vào trường kích, trước hết chém trúng đầu kích, phá vỡ hoàn toàn kích thế, tiếp đó giống như độc xà cuộn quanh thân kích xoắn mạnh, trường kích vừa bị thế đao này đánh trúng, Sài Thiệu lập tức để lộ khoảng trống trước mặt.

Cho dù trên chiến trường giao phong sanh tử, gặp phải "tình địch" của mình, gã vẫn không biết xử lý làm sao.

Nếu như không có Sài Thiệu, gã có thể đã sớm đầu nhập Lý Thế Dân, trở thành mãnh tướng của hắn, vận mệnh có thể đã đổi khác.

Nếu gã giết Sài Thiệu, sẽ là một đả kích nghiêm trọng về mặt tâm lý với Lý Thế Dân, việc này cũng chính là chiến thuật tiêu hao lực lượng địch, cố gắng khiến đối phương bị tổn thất nặng nề hơn.

Nhưng làm sao gã đối diện Lý Tú Ninh, với lương tâm mình.

Lúc này gã có thể không lưu tình mà giết chết Lý Thế Dân, nhưng tâm lại không thể hung độc mà giết chết chồng của nữ nhân mà gã ái mộ đầu tiên.

Gã thầm kêu "Thôi vậy!", liền thu hồi Tĩnh Trung Nguyệt.

Sài Thiệu vốn nghĩ chắc sẽ chết, thấy Khấu Trọng dừng lại không tiếp tục tấn công, vô cùng ngạc nhiên, nhất thời cũng quên mất việc phản kích.

Khấu Trọng cười nói: "Sài Thiệu huynh đi đi!", rồi hét to một tiếng, giật cương quay đầu ngựa, xông thẳng về mặt trận phía Đông.

Địch nhân sớm đã tán loạn, quân sĩ của Khấu Trọng xông vào trận địch chém giết, thế như chẻ tre, kẻ đó uy dũng tiến đến Tương Thành ở phía Đông.

- o O o -